171

BARTHOLOMEI

EPISTOLA MYTHOL.

S. L.

1 4 8 9.

G

10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

~~152~~
171
G 10
GW 3440
CA 251

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

1489

33

¶ Bartholomei Colonienſis Epiſtola Mytho-
logica. pleriſqꝫ lepidis ſententijs. ⁊ ad communem
ſermonuꝫ vſum accommodatiſſimis referta. ⁊ mi-
ris. ⁊ ꝓpe adeo ridiculis iocis cauillationibus. ſali-
buſqꝫ ⁊ facetijs reſperſa. ad pancratium ſuum inci
pit foeliciter.

Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

¶ Bartholomei Colonienſis Epyſtola Mythologica: pleriſq; lepidis ſententijs: ⁊ ad cōem ſermonū vſum accō/modatiſſimis referta: ⁊ miris: ⁊ ꝑpe adeo ridiculis iocis cauillationibus: ſalibuſq; ⁊ facetijs reſperſa: ad pancratium ſuum incipit foeliciter

Bartholomeus Colonienſis Pancratio ſuo ſalutē d̄t. Ex lrīs tuis q̄s ad me iampridē dediſti hactenus (non vt debeam) rn̄di: non mee negligentie: ſed potius diuerſis (quibꝫ diſtineor) negocijs aſcribas velī. Quia tot ⁊ tantis diſtrahor occupationibꝰ: vt vix reficiendi corpuſculi mihi tempus opportunū ſuperet: quod facili opera ꝑſpiciet: quiſquis videbit me (preter labores (quibus quottidie cōficior) ſcholaſticos: tam ordinarios: q̄ ſubſiciuos ac ſubſequundarios: preterq; perpetuos ſudores: quos per dius ⁊ pernox bonaꝝ artium ſtu/dijs impendo) rem domeſticā ingenti ſollicitudine curare. preſertim hac tempeſtate: qua non mō rei frumentarie verꝫ et quorūuis obſonioꝝ charitate vbiuis gentium (ni fallor) laboratur. Quod difficile (vt tute ipſe experiris) factu eſt: quodq; reuera arduū mihi exiſtimatur. Hinc factum ē vt lrīs tuis ad me per tabellarium tuū ꝑlatis minime (vt du/dum expetiſti) ſcriptis reſpondi. Sed de his ſatis ¶ Ceterum nepotē tuum paulū (quem mihi tantopere ꝯmendas) in meam curā eatenus ſuſcipiā: quatenus lrīs tuis per eū ad me ꝑlatis mihi ſignificaſti: exiſtimans me opportunam occaſionem eſſe nactū: qua animū meum erga te gratū declarare poſſem: quaq; tibi ꝓ tuis immortalibus beneficijs apud me collocatis mutuā vicem aliquādo rependere queam: quod ante hūc diem (q̄m occaſio mihi denegata erat) efficere non potui. Libꝝ Aſtronomicon. Marci. Manlij cum codice higinij de ſideribus (quos tantoꝑe diu iam cu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

pidus expectaſti)ad te vſqꝫ perferendos tradere curaſſem:
ſi vſqꝫ gentium eos apud bibliopolas: aut magiſtros ar//
tis librarie venum expoſitos offendiſſem. Codices vero
tuos: ⁊ precipue ſidonium (quem abhinc tertio anno a te
commodato accoepi) tibi remitto: qui hactenus apud me
vitam ſomno ſimilimã in cubiculo ſuo mediuſfidius exe//
git: cuius ſomnolentiam ego iniquo ferens animo crebri
us ſublata voce exclamaui ingeminans. Sidoni euigila.
Sidoni euigila. Jam enim ſol medium hemyſpherei no//
ſtri conſcendit axem. Jam enĩ in horam vſqꝫ meridianam
prohpudor obdormiſti. Jam ſatis ſuperqꝫ ſomno indulſi
ſti. Ubi his vocibꝫ nihil ꝑfeci: coepi tãdẽ tacitus mecum
volutare: quidnã cauſe ſiet: qꝛ hic homũcio totas noctes:
hem quid noctes: immo totos dies cum ipſis noctibꝰ abſ
qꝫ vlla temporis intercapedine (quod mirum eſt dictu: ⁊
difficile creditu) perquieſcit: vt mortuo conſimilior: qꝫ ſo
pito videatur. forſitan papaueris ſemina auidis (vt aiũt)
faucibus deglutiuit: aut ſoporiferuꝫ (neſcio quem) potuꝫ
magnis hauſtibus auariter in ſe ingurgitauit.. Dum hec
identidẽ cogitabundus replico: optimũ tandem factu vi
ſum ẽ mihi cubiculũ eiꝰ inſcẽdere: ⁊ eum profundo ſomno
excutere. Ubi ad oſtiolum conclauis peruentũ eſt. Jteruꝫ
ſublata voce occoepi inclamare Sidoni euigila: ⁊ ſurge:
⁊ cum dicto fores cubiculi duobus digitis a pollice pro//
ximis leniter pulſaui: quibus ſemel: iteruꝫ qꝫ: ⁊ deinceps
incaſſum pulſatis. Mox manu in marſupium (quod le//
uo foemori meo adherebat) iniecta: clauez exprompſi: ex//
promptam ſere oſtioli immiſi: qua clauis immittende fo//
ramen patebat: que immiſſa: ac circumacta in duas diſſi
liit partes. quarum alteram manus: ⁊ alteram ſera deti//
nuit: quo viſo: fremebundus ſteti: ⁊ validis pugnis cu//
biculi fores adeo pulſaui: vt non modo oſtiolum: verum//
et tota cubiculi fabrica (inſtar arbuſcule ventorum flati//
bus acte) contremeret.
Ubi his etiã pugnoꝝ ictibꝫ nihil profeci. Aliquantulũ re
troabiẽs a foribꝫ cubiculi diſceſſi: vt vehemẽtiore inſultu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

(moꝛe arietum q̃ coꝛnibus obuerſis concurrere geſtiunt)
foꝛes obtrudendo effringerem: aut ſaltem eas ex cardini//
bus eijcerem: quibus tandem meoꝛum impulſu pedum e
cardinibus ſuis exturbatis: dicto citius in cubiculum in
genti ſtrepitu bacchabundus introꝛupi q̃ꝫ maxime occla//
mitans. Heus vbi es tu ſidoni? qui me pulſantem in cubi
culum non intromiſeris. Quid rerum agis furcifer? ꝙ te
dij: deeqꝫ omnes ꝑdant. Quur mihi non loqueris? Quur
obmuteſcis? Elinguis ne es? qui graculo ſoles eſſe garru//
lioꝛ: ⁊ quauis rana loquacioꝛ. ⁊ cum dicto vtranqꝫ ma//
num in veſtem ſtragulam: linteumqꝫ grabbattuli conieci
hominem ſuperne ad imos vſqꝫ pedes denudans: vt eum
non ſidonium: ſed gymnoſophyſtam quempiam indum (ſi
coꝛam ſtetiſſes) putaſſes. hem titubani verbo non gymno
ſophyſtam: ſed ligneolā hominis figuram (ob animi toꝛ//
poꝛem: ⁊ mentis inertiam) credidiſſes. Eo igitur ſic de//
tecto: ⁊ nullum ſignum vitę: nedum ſomni pꝛę ſe ferente:
occępi vehementer addubitare: moꝛtuus eſſet: an viuus:
an inter vtrunqꝫ conſtitutus (ſi rerum natura pateretur)
neutrum agerꝫ. Dum hęc identidem dubitabundus re//
uoluerem. Putaui tandem optimo conſilio factum iri: ſi
pꝛopius accedens vitam eius (ſiquam habet) ſollerti in//
dagine veſtigarem. Statimqꝫ quantum ſollertiſſime po//
tui venulam dextri bꝛachij (inſtar medici) pertrectaui: vt
ſaltem vitam (ſiqua foꝛꝫ) in ipſis venarum palpitationi//
bus inueſtigarem. Sed vbi venulę digitis meis contre//
ctatę: nullum ſubſultum: nullumqꝫ vitę latentis ſignum
dedere. fuerunt enim (quod eſt mirabile dictu) perq̃ꝫ quie//
tę. Mox conuerti manum meam a venis ad lęuam pecto//
ris eius papillam: ſub qua (vt medici tradunt) coꝛculum
hominis deliteſcit: vt caloꝛem vitalem (ſi vſpiam in pꝛę//
coꝛdijs latitaret) perſentiſcerem. Manu igitur mea ad pe
ctus eius admota: obtulit ſeſe mihi caloꝛ quidam admo//

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

dam languidus: qui (vt mihi viſum erat) non fuit certus index vitę. preſertim quum ne minimum quidem anheli//tus flatum potuerim deprehendere..

¶ Nouo igitur conſilio inito. ſumpſi molliculam quandam plumam: quam in nares eius conieci: vt peri//culum facerem: viueret ipſe nec ne: quę vbi in naſum eius coniecta eſt: ſtatim propellebatur in auras reciproci fla//tus reſpiratione. Quod fuit mihi potiſſimum vitę eius argumentum: quo habito: factus ſum omnis morę: q̄ꝫ vt credi poſſit: impatientior. ſtatimqꝫ quantum maxime po//tui in aures eius exclamaui ingeminans.

Sidoni euigila. Sidoni euigila: vt non hominis vocem te exaudire: ſed potius tauri boatum crederes. Ad hanc tamen vocem: non magis experrectus eſt: q̄ꝫ vitulus ma//rinus altiſſimo ſomno oppreſſus: ad lenem zephyri ſuſur//rum euigilat..

¶ Sed vbi his clamoribus nihil conſequutus ſum: iniecta tandem in eum manu: aures eius vnguibus meis vellicare adortus ſum: quibus vellicatis ac pene peruul//ſis. Mox occoepi hircinum eius barbicium prope ad pu//bem vſqꝫ porrectum per interualla compilare. Et ne caput eius (quod reliquum erat) ab iniuria immune eſſet: inie//ctis manibus tam antependulos: q̄ꝫ retropendulos cri//nes cutetenus mehercle euulſi: vt te non caput: ſed cucur bitam: aut glabellam quandam rapam videre putares.

Ipſe tamen quaſi ſtatua inſenſibilis perdurauit.

Eo igitur ſic inſenſibiliter perdurante. Occoepi mecū ta//citus reputare hunc hominem eſſe lęthargicū: ſeu carmi//nū auocamento ſoporatū: ⁊ ad obliuionē pn̄tiū externatū ſeu a cyrcę (quę vlyſſis ſocios in pluriformes beluas car//minibus mutauit) obcantatū: ⁊ in ſomniculoſam glirem transformatū. Sed inter cogitandū liquido cognoui eū non obcantatū: neqꝫ lęthargicū: ſed morbo ſocordię a ver

tice capitis ad imas vſqꝫ plantas occupatum. Quod quū
exploratum haberem. Mox indignabundus oculos cir//
cūtuli locos quoſqꝫ cubiculi diligenter perſcrutans: vt ſi//
quem baculum vſpiam viderē) arriperem: quo huic ma//
ſtigię ſocordiam de cerebro poſſem deturbare. Inter per//
ſcrutandū obtulit ſeſe mihi pertica quędam brachiali craſ
ſitudine qua olim (ni fallor) ędium fores obfirmabantur
: quam conſpicatam ſumēs in ſpeciem proelij manus ob//
armaui: ⁊ libratis ictibus verbera verberibus accumu//
lans magnos agones (inſtar paleſtritę) deſudaui: ferire
tantiſper eum decreui: donec eum e ſomno: immo ex ſom//
nio: ⁊ vt rectius dicā ex morte reſuſcitem: exiſtimans fu//
ſtuarium meum eſſe caduceum Mercurij: quo ipſe mor//
tuos ad vitam priſtinam reuocare ſolet

Hic vbi fuſte rem agi tandem perſenſerat: ⁊ ſe li
bratis fuſtuarij ictibus (haud ſecus qꝫ ferrum in incude)
emolliri cognouerat: qꝫ maxima potuit voce exclamauit:
ingeminans. Arma fer hoſpes. Arma fer hoſpes: ac ſup//
petias mihi accurre. Exclamanti inqꝫ. En arma allata fu//
ſtuarium offerens: quę ſi cęcutientibus: immo ſomnolen//
tis oculis nō videas: bono ſi animo ac trāquillo. Ego me
hercle faciam: vt medullitus perſentias.

Sidonius. Quis es tu ſceleſte inquit? qui me
miſerum plagis diuerberaſti aduſqꝫ vitę meę periculū

Bar. Querenti inqꝫ. Ego ſum hoſpes tuus
o Sidoni: enitens te hoc caduceo ex profundo ſomno:
immo ex morte ad priſtinam vitam reuocare.

Sido. At te dieſpiter inquit dij qꝫ omnes
perdant. Non hoſpes meus: ſed hoſtis es: qui me no//
doſo hoc fuſte animam ex penetralibus viſceruꝫ euomere
cogis. Quum tū non mō vllo facto: ſed ne tantillo qᵈ dē di//
cto meo lęſus ſis: vt videreris te merito vltū ire. Eſſet ſatꝭ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

ſuperq; acerbum toleratu: ſi me depalmaſſes: aut pugno
malas meas percuſſiſſes: aut flagris ſcapulas meas ceci//
diſſes: nūc ſtas fuſticulo (quo latera mea dedolaſti) inſtru
ctus: quaſi proelium eſſes capeſſiturus. ¶ O magne
Apollo confige hunc nequiſſimum ſagittis tuis: quibus
phytonos viſcera traieciſti: vt ſcelerum ſuorum poenas
vel vulnere: vel veneno luat Uel potius cruci (vt inter
terram atq; coelum ſit penſilis) ſuffigatur: pedibus ſupi//
natis: ac ſurſum elatis: capite deorſum in terram deuer//
gente: manibus poſt terga reuinctis: oculis faſcia obue//
latis: & duobus canibus paſtoriciis hinc & hinc per pedes
poſteriores penſilibus: & in rabiem efferatis: vt viuens
canes: & mortuus coruos carne ſua exaturet: vt ſic corol//
larium ſceleribus ſuis condignum ſibi comparet. qui di//
gnus hercle dignus eſſet: vt binis quadrigis reuinctus in
diuerſa nitentibus dilaceretur Bar. Uideſis q̄ʒ mox
vapulare vis: niſi actutum obticeſcas furcifer. Noſti em̄ (
vt opinor) neminem poſſe crabrones impune irritare.
Nam ſi haſce diras deuotiones in caput meum impreca//
ri non deſiueris. Ego hodie faciam: vt mediuſfidius om//
nium mortalium longe miſerimus ſies. & cum dicto cla//
uam libraui ſimilis percuſſuro: minitans ei plagam: ſed
non incutiens. Quod quum vidit: dicto citius puluil//
lum (quo ceruicem ſuffultiebat) arripiens: ictui velut vm
bonem oppoſuit exclamando quantum maxime potuit in
geminans ¶ O magne Apollo adiuua me. O ma//
gne Appollo adiuua me. Jam enim mortem oppetiā: ni ſo
lito mihi adiumento ſuccurreris. Eo ſic vociferante: ego
totus in cachinnum ſoluebar: vt (viribus meis nimio ri//
ſu labefactatis) ipſa claua ſuopte pondere degrauata ma//
nibus meis eſſet elapſa: quam tamen tandem de ſub pedi
bus meis (riſu parumper offrenato) in manuʒ reſumpſi ſic
inquiens. O ſidoni quur a ſomno deorum placidiſſimo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

ad Apollinem defeciſti? Nunquid ſub ductu ⁊ auſpicio
ſomni hucuſq; militaſti? Reſponde obſecro mi Sidoni.
Satius eſſet te (mihi crede) a ſomno ad herculem defe//
ciſſe: qui te hoc fuſticulo meo prima certaminū rudimen//
ta erudiuit: ⁊ vt opinor (quod tute ipſe fateberis) appri//
me edocuit. ❡ Sido. Hercules te peſſimum in//
quit obtundat claua ſua trinodi. Antea me diris verberi//
bus cōtudiſti: nunc vero multiformibus contra me velita
ris ridiculis. Dij: deeq; omnes ſuperi: ⁊ inferi: ⁊ medioxu
mi te peſſimū peſſime perdant: ⁊ a ſuperis auris per decli
uia voraginū terre in confluentē cocyti ⁊ phlegetontis de
trudant: vt ibi in lachrymarū madore: ⁊ ignium vapore tu
orū ſcelerū poenas in eternum luas: Hec ille. Tum ego. pa
pe deus inq; quid ex te audio? Hoccine proemium mihi ⁊
hoſpiti tuo ⁊ medico rependis o Sidoni? qui te hoc per//
petuum triennium. quaſi ſomniculoſam glirem in edibus
meis ſaginaui. ⁊ inſuper ſalubri medela curaui.
Dignus hercle dignus ob animi tui igratitudinem extre
ma ſuſtinere: ⁊ ſiqd extremo ē extremi⁹. Dij boni. qd hoc
mōſtri alit? quū dicto opus eſt pythagoriſſat: ⁊ quū taci//
to opus eſt: epycuriſſat: ⁊ mirum in modum blaterat: vt
incertū ſit an taciturnitate ſit inuiſior: an loquacitate mo
leſtior. Hec ego. ❡ Tum ille. Proh Juppiter ho//
ſpitalis quid dicam? Quis vnq; hominum talem hoſpi//
tem habuit. qui hoſpites ſuos fuſtibus (ne abſq; operto//
rio in lectulo cubent) cooperit. qui etiam licet equo ani//
mo ferat tuniculam hoſpitis ſui aduentantis eſſe vnico//
lorem: Nullo tamen pacto ferre poteſt cuticulam eius eſſe
vnicolorem: ſed illam molitur diris verberibus tam ver//
ſicolorem reddere: q̄ ſunt periſtromata picta: aut tapeta
beluata. ❡ Mallem ſub axe hyperboreo: aut liby
co agere: q̄ in edibus huiuſcemodi hoſpitis immorarier.
Satius ducerem (ita me dij bene ament) panem cibari//
um: immo hercle furfures incretos ac ſordidos: multo q̄
lapide ſalebroſos manducare: Et aquam paluſtrem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

concaua manu potitare q̄z mellita, eius edulia abſu//
mere ⁊ vinum hippocraticum : aut quodlibet aliud ne//
ctar gemmatis pateris ebibere. Nunquid ſatius mihi fu
iſſet: in agri ceſpite: aut in fori ſilice: q̄z in hoc tuo grabat//
tulo cubitaſſe: in quo haud ſecus q̄z arcadicum pecus fu//
ſte dedolatus ſum: ab hoc preſertim hoīe (ſi fas eſt eum ho
minem dicere) cuius feritati cedunt ara buſyridis: ſtabulū
diomedis: ⁊ menſa lycaonis. Cuius edes ſunt taur⁹ pha
laridis: immo hercle veſtibulū regionis acheronticę: in q̄
bus rectius eumenides degerent q̄z hoīes. ¶ Edepol certe
ſcio ꝙ vulca⁹: ſol: luna: dies penoſiores nullas illuxere al
teras. Ehē ⁊ quod pene preterieram. hic crocodilus non
modo ſe hoſpitem: verū ⁊ medicum agere fabulatur. Quid
ꝑt dīj boni eſſe abſurdius auditu: ⁊ difficilius creditu: q̄z
illum medicū agere: qui coſtarū crates diſſipat: laterū com//
pages diſcutit : ⁊ lumborū robora debilitat. hic meo iu//
dicio non hippocratē: ſed carnificem agit. non medicinam
ſed carnificinā exercet. Cui ego dic cucule dic. ſolēt ne me
dici (quum facto opus ſiet) purulēta tubera ſcalpellis exci
dere: aut ignitis ferramētis ꝑurere: aut (quod horridum ē
dictu: horridius viſu) hoīm membra ſerrulis reſecare? Si
donius. Quorſum hec inquit hominū nequiſſime? Ut tu
pecus inq̄z ſcias medicum non ſꝑ ampullā oleariam egris
membris adhibere: ſed q̄nq̄z (quum facto opus ſiet) ſerrā:
ſcalpꝝ ⁊ laminā. ¶ Tum ille. nihil horū que dixeris intelli
go: rem aptius (ſi lubet effare. Nam iſti q̄dē orōi oedy//
pode opus ē coniectore: qui ſphyngi interpres fuit ¶ Tu z
ego. Non ſapis inq̄z rem: que meridiana luce ē clarior? Nō
enim ꝓpono tibi appollīs oracula: vt ſibylla interp̄te op⁹
tibi ſiet Neq̄z thebane ſphyngos enigmata: vt oedypodos
opera indigeas. Uerū em̄ vero: vt quatenus poſſim quod
ſentio luculente breuiterq̄z planiloqu⁹ abſoluaz. Morb⁹
quo iamdudū laborabas non oleo: ſed baculo erat expel//
lendus: hanc ob rem decreui lumbos tuos non vnguēto:
ſed fuſticulo ꝑfricare: vt ſanitate tandē recuperata: letaz
vitā degas: ⁊ idoneum corollariū mihi rependas ¶ Si//

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

donius. Ain tu inquit furcifer me morb o laboraſſe? Bar. Aio inq̄: ⁊ merito: q2 hoc vero nihil ē verius: non apollinis oraculū: nec ſibyllę folium. Sidoꝰ. Proh Juppiter inquit quis vnq̄ fando audiuit tam impudēs mendaciū quod plus a vero diſtat q̄ coruus a cygno. Aeſculapiꝰ ab hinc anno quinquageſimo me ſaluberrima valitudine pſequutus ē ⁊ a quouis morbo penitus immunē pręſeruauit vt anxie mihi metuere videretur: ⁊ vtpote pignori ſuo longe puiſum cupere. Nā egomet memet putaſſem eſſe filium ęſculapij: ⁊ nepotē apollinis: niſi mater mea (quę hiſce in rebus ē peritior) aliud mihi pſuaſiſſet. Cui ego. pfecto vt loquor res ita ē. Non em̄ habeo vllā occaſionem vt apud te falſa fabuler. Haud equidē ſum is hō: qui ſoleat mendacia garrire: vt tute ipſe (ſi velis) noſti. Res ipſa deniq̄ fidē ſermoni meo dabit: pręcipue quu3 tibi teſtes fide digniſſimos pduxero: quoꝝ aſtipulationibꝰ ſummā fidē (ni fallor) habebis: etiā ſi nullū iuſiurandū verbis ſuis interpoſuerint. ¶ Tū ille. Jd tam facere potes: q̄ hymbre3 in cribro polliario geſtare. vbinam gentiu3 huiuſcemodi teſtes (dic quęſo) inuenies? quoꝝ ſimplici aſſertioni tanta3 habebo fidē? Bar. Jn hiſce inq̄ meis ędibus (quū voluero) inueniā. Haud facto opus ē me maria traijcere: aut lōginquas terras petere ¶ O mi pācrati: vt iam nūc cognoſcas qua facie ſint illi ſerui mei: quos teſtes aduerſum ſidoniū tuū pduxerim: Ego tibi vnūquēq̄ illoꝝ per ordinē graphice oſtēdam. Dromo meus ē ſtatura pene iuſta: decēti capite: capillo lęniter refexo ⁊ ſufflauo: ſupercilijs pene coniunctis: vigilantibꝰ oculis: non magnis naribꝰ: neq̄ paruis: ſed inter vtrūq̄ medijs: naſo recto: colore candido dentibꝰ exiguis ⁊ firmis: ceruice erecta: lato pectore: humeris muſculoſis: longioribꝰ brachijs: valentibꝰ digitis ventre modico: exilibꝰ cruribꝰ: ſuris ⁊ pedibus expedit:: non ſupflua carne diſtentis: ſed neruoꝝ duricia collectis. Huic hoī ſiquid recte curatum velis Mandes: mori ſeſe miſere mallet: q̄ non pfectum reddat: quod pficere pmiſerit ¶ Dauo vero (vt ſcias) ē enormis ſtatura: ſeſquipede q̄

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

dem eſt ꝗ̄ dromo longior:caput parũ:ꝛ portentuoſum:
ꝛ quũ ſemper:tum in quantulocunq; actu vel maxime tre
mulũ: Capillus verſipellis:rarus:ꝛ circa verticē nullus:
ſed pone occipitiũ ſubmiſſior:vt ceruicem eius iam obte//
gat:ſupercilia hirſuta:hebetiores oculi ſubducti:ꝛ receſ//
ſu cōcauo ītrorſũ recoepti:aures flaccide:naſus ꝛ a medio
eminētior:ꝛ ab imo deductior:nares ꝗuedīe occluſe:color
ſubniger:male oblonge:os rubicũdũ ꝛ admodũ magnũ
labia tumida ꝛ ſaliuoſa:dētes ſcabri:ꝛ(aprorum īſtar ꝓminē
tes(plectra lingue titubātia:riſus indecens iā turpior ſpu
mante rictu:mentum multibarbũ: Habet faciem aceti a//
corem:ꝛ ſinapis acrimoniā pre ſe ferentem:ceruicem rigi
dam ꝛ obſtippam:anguſtum pectus:ꝛ ſetis obſitum:ven
trem pene ad genua vſq; proiectum:dorſum auctũ gibbe
re. Eſt etiā humeris infirmis:breuioribus brachijs:ma//
nibus tremulis:crnribus ītrorſum intortis:ſuris craſſis
:ꝛ pedibus admodũ magnis:ꝛ(vt paucis expediam ver//
bis)tam aſſimilis facie charoni eſt:vt plerīq; eum procre//
atum ex eo crederent. Tutemet nunc fac coniecturam ce//
terum quid id ſit hominis:cui panphagus cognomē ſiet.
Parmenonem vero (qui ſubſequitur(ſcias eſſe breuicu//
lum:recaluum:fuligine ꝛ carbonaria aſpergine obdu//
ctum:bucculentum ventroſum:aliquantulum incuruũ:
ocul' pregrandib;:malis habitiorib; ꝛ pēdulis crurib; ī ex
teriorem partem obtortis: Dextro pede non perinde va//
let:vt ſepe etiam hybernis diebus inde claudicat.
Nam parmeno (dum puerum agebat) ſuffuratus eſt ali//
quando portiunculam quandam carnis ſuille in macello
de menſa lanionia.. Quod quum lanij limis oculis (pre//
ter opinionem parmenonis) notarunt:parmenonem de//
prehenderunt:deprehenſum palmis quũ exporrectis:tuz
maxime compreſſis pulſauere:pulſatum tandē crudo ter
gori recenter coſtis mactati bouis direpto imponunt:im
poſitum in ſublime quantum maxime poterant iactarunt
ꝛ iactatum (ſubducto tergore) in terram deorſum reci//

dere ſiuerunt: quo ex caſu dextrum talum ſuffregit

¶ Hic frater Hermanus megadypſo eſt. Quadru//duum non intereſt ętatis: vter maior ſiet. verum ingeni//um fraudulentum plus quadraginta annis maius eſt par//menoni: q̃ alteri. Nam ipſe eſt verſutior: q̃ rota figula//ris: vtcunq; eſt ventus exin velum vertit.

¶ Deſcriptionem equidem Hercle megadypſi po//tius volo ſilentio pręterire: q̃ ſermone explicare. At enim nimis longo ſermone vtendum mihi eſſet: ſi deberem hoc monſtrum graphice deſcribere. Et ſcilicet eſt ei prodigio//ſa ſtatura: caput pręgrande: capillus horrore implexus: atq; impeditus: ſtuppę tormento aſſimilis: ⁊ inęqualiter hirtus: ⁊ globoſus: ⁊ congeſtus: ⁊ prorſus inenodabilis diutina incuria: non modo non comendi: ſed ſaltem expe//diendi: ⁊ diſcriminandi. ſupercilia ſętoſa: Oculi rubicun//di ⁊ prominentes: Naſus ⁊ in medio deductior: ⁊ in imo eminentior: Nares admodum hiulcę: Labia verrucoſa: Os deforme: Dentes lupini: Malę (inſtar proſerpen//tis beſtię) turgentes: Mentum longum: ⁊ hircino barbi//cio obſitum: Ceruix obeſa. Color totius corporis (pręter faciem quę rubida eſt plęrunq; ex potulentia) eſt obſolet⁹. Et q; idem eſt anguſtus ab humeris: ⁊ pectore. Cęteris quoq; membris vſq; ad imos pedes inęqualis ⁊ incongru//us..

¶ Hęc enim omnia longum eſſet enarrare. verum vt iam tandem (vnde digreſſus ſum) regrediar

Scias ſidonium dixiſſe illoſce teſtes (quos te habere pę//dicas) videre geſtio. Cui ego. Quando illoſce meos te//ſtes videre geſtis: ego vnumquenq; illorum proprio no//mine ciens huc vocabo. Heus heus dromo: Daue: par//meno: ⁊ megadypſe vbi eſtis? Accurrite huc: properate: Introrumpente itaq; vno ⁊ altero: ac dein pluribus hunc ſermonem exorſus ſum.

¶ Quid ſentis de his viris dic o Sidoni? Nun//

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

quid eorum ſimplici aſſertioni ſummam haberes fidem?
an iuſiurandum ſuperexigeres? Certe ſi vllam rationem
honeſtatis quantamlibet paruam in te haberes: eorū ſim
plici aſſertioni prope modum fidem haberes. Sunt enim
(ni mentiar) viri omniū qui vnquam fuere: aut ſunt: aut
etiam futuri erunt veraciſſimi. Interrogato igitur eos (vt
lubet) ſuper morbo tuo: ⁊ quicquid reſponderint: oracu//
lum Apollinis putato. Ad hoc verbum: quum Sidoni//
us: tum maxime ſeruorum grex riſu dirumpebatur maxi//
mo: vt pręriſu vix pedibus conſiſtere quiuiſſent. Nunq̃
ędepol vllo die (ni fallor) riſerunt adęque: neq; hoc quod
reliquū eſt riſuros opinor. Cachinno tandem parumper
ſedato: occoepit Sidonius Dauum adoriri hiſce verbis
dicens. O bone vir: vel ſi id mauis optime (ſi mentiar: ig
noſcāt id mihi dij) Ain me morbo laboraſſe? Dauus. aio.
immo ⁊ aſſero. Sidonius. Sed quid ego iſtuc credam.
vidiſtin? an tu audita renuncias? Dauus. Haud egomet
vidi: ſed fando audiui. Sidonius.. Pluris eſt oculatus
teſtis vnus: q̃ auriti decē qui audiunt: audita dicunt. qui
vident plane ſciunt. Malo oculis q̃ verbis habere fidē
Dauus. Quam ob rem iſtuc dicis? Sidonius. Quia res
certius viſu: q̃ auditu cognoſcuntur. Dauus. Ha mi ſi//
doni non recte iudicas: bona venia hoc audeo negare. ego
res certius auditu q̃ viſu cōprehendo. Sidonius Nunc
profecto ementiris. Dauus. Haud mentior. Nam men//
daciū odi ęque atq; angues. Sidonius. Vera quę dicis
inquit Daue: prę cęteris quę ementiris pars ea non eſt mil
leſima. Dauus. At ego te in quoduis pignus voco: ſi in v
no vſpiam verbo mendacium admiſi. Sidonius. At tu (
ſi non mentiris) es oculis hebetioribus. Dauus. Si iſ//
tuc tibi ſubolet reumatiſmo non laboras. Sidoni9. Eho
iam ſatis verborum eſt mi Daue: impone verbis modū.
Dauus. Non ego ad ipſum modum: ſed retro paululū:
⁊ citra modum. immo vt verius dicā longe vltra modum

ſoleo tranſcurrere. Sidonius. Daue non opus eſt verbis ꝯpluſculis Iampridem conſtat teſtimoniū tuum nullius eſſe ponderis: ne dixerim momenti. Dauus. Quid tu ais glis ſomniculoſe? appendiſtin (libripendis inſtar) teſtimoniū meum in lancibus librę: vt videres quanti ponderis ſiet? Sidonius. Appendi: ⁊ inuentū eſt inane: ⁊ opido friuolum. Dauus. Iā nunc dicis: quod a nullo ſcriptum: nec vnquā fando auditū: ⁊ omniumquę monſtra dicuntur: monſtroſiſſimū eſt. Quis vnq̄ fando audiuit hominū teſtionia in ſtatera trutinari? Credo edepol te) q̄ talia garr⁹) delirare: ⁊ melancholica vertigine laborare: aut appotum probe. Sidonius. Abi in malā crucē verbero nequiſſime: putas me eſſe ſimilē tui? quo nemo eſt helleboro indigentior. qui non ſolum obolo: aut drachma: cyatho ve: aut acetabulo: ſed ne vrna quidē hellebori ab inſania purgari poſſis: immo nec medicinę autor ęſculapius te omnino ab inſania liberaret. Dauus. Ioco an ſerio illa dicas neſcio: ſed ſi ſcirem id a te ex animo dici. Ipſe iā Hercle occoeptarem inſanire primulū: vt me apud te non dauū: ſed herculem furentem agere perſentiſceres

¶ Sidonius. Quid ais helluo? quid ais? veniſti huc cauſa teſtimonij perhibendi: an pugillandi?.

Dauus. Abi in orcum putre cadauer cum tua iſtac queſtione: non enī huc veni verbis contendere: ſed pugnis: immo fuſtibus: ⁊ vt verius dicam ardentibus ticionibus e foculo correptis. ⁊ cū dicto linguā exertauit: ⁊ ſidoniū deriſit. Nos quū vidi fremebūd⁹ ocl'os truces in dauū inuertens dixi. Dij te perimant laruale ſimulacrum: q̄n ſemper negocia mea interturbas. Id ego cum alias: tum etiam nunc in pręſentiarum vſu experior Nondum hęc finierā: quum ipſe coeperat a conſeruis ſuis propelli: efflari: ⁊ exibilari: ſed dromo ceteris commotior: ne dixerim furibundior (velut atra bile percitus) matellam locij arreptam in caput daui infregit ſic inquiens

Noſtin furcifer nequaq̄ eum recte dicere: qui quicquid

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

in buccam venit dicit? Huc teſtandi cauſa veniſſe te dixiſ
ſes: non contendendi. Sed tu nihil ſapis: nihil ſentis: tã
ti es: quanti eſt fungus putidus. immo Hercle mortuus
pluris prȩcij eſt q̃ tu es. ⁊ cum dicto eum vrina perlutuȝ
extra limen cubiculi eiecit: quo eiecto: in ipſo eodem mo//
mento oſtium cubiculi de ſub pedibus ſublatum in cardi
nes ſuos conijciens ad clauſtra peſſulũ reduxit: ⁊ fores ſu
ꝑ ſe occluſit: Ne dauus introrumperet: ⁊ locum ſpurciſſi//
mo locij madere oppleret. nã quocunq; trãſibat: vniuerſus
aer foetore vrinȩ inſtar extremȩ latrinȩ olebat Interim da//
u⁹ ad focũ ꝓcurrit: ardentẽq; ticionẽ ex igne correptuȝ ge
rens ad cubiculũ ꝓperauit ſic voce ſublata occlamitãs. D
dromo: Dromo: ſi magnanimũ heroa prȩ te fers: veni fo//
ras. ⁊ ꝓdi in ꝯſpcm̃ meũ: ⁊ noli intra parietes cubili latita
re: aut (qđ magis credo) ſub lectũ te ꝯdere. Ego me hercle
hodie efficiã: vt ꝑ totũ orbẽ non inuenias miſerie tue ꝯpa
rẽ: immo ſi nuc q̃drigas Iouis inſcẽdas: atq; hinc ſuffugi
as: ita vix poteris effugere infortuniũ: qđ tibi deſtinatũ ẽ.
niſi met⁹ heri mei obſtitiſſȝ: ego iãdudũ (oſtio e cardinib⁹
reiecto) more fulminis cubiculũ introrupiſſem: ⁊ ꝟbereuȝ
caput tuũ mixꝫ in modũ h'torre ãbuſto (quẽ manib⁹ geſto)
obtudiſſẽ. Atq; id eo g̃ti⁹ feciſſẽ: q̃ tu viderere ſpectatorib⁹
nr̃is lernȩa hydra aquaȝ paluſtrẽ eiectãs. ⁊ ego hercules te
flãmis vltricib⁹ exurẽs. Eo ãt hũc in modũ blaterãte: dro
mo ſmonẽ e⁹ his ꝟbis intrumpẽs ait. Dic hoĩm ſtultiſſĩe
q̃ ꝯfidẽtia audes me ad pugnãdũ laceſſere? q̃ te poſſẽ oris
mei ſpũ (vt vẽt⁹ folia: aut peniculũ tectoriũ) difflare. dau⁹
Quid tu ais furcifer? ſatin es ſan⁹? q̃ putas me glumã g̃ni
frumẽtarij: aut pappũ cardui: quẽ lȩnis vẽtoꝝ flat⁹ difflat
vltro citroq; ꝑ auras: quũ tñ ſim corpulẽtior: q̃ bos ſagĩa
t⁹: ⁊ aĩoſior q̃ leo iubat⁹ Quo fit etiã: vt ego te tm̃ timeã q̃n
tũ elephas culicẽ. Ehẽ q̃d mõ veĩt mihi ĩ mẽtẽ: nũq̃d tu cu
lex nudiuſterti⁹ idẽtidẽ ꝯminabarꝭ te ꝯciſuꝝ me machȩra
tua minutatĩ: vt agmẽ formicaꝝ poſſit me fruſtulatim ĩ ca
uernulas ſuas introferre. Quur modo non ꝓperas? quur
proelium detrectas? Quur ex iſtoc cubiculo (tanquam

fera lignea q̃ firmat de dictum

est genus herbe spinose

is equorum et aliorum animalium

est gladius oblongus parte acutus

ex formicino antro) prodire non audes? Dic formicula
dic? Dro. ¶ Tace Tace inquit ſtultiloque: ⁊ tu-
tamenta ſermonis circumſpice: parce inquit in victorem
tuum. Ne quam tibi lingua intemperante in capitis tui
perniciem noxam contrahas. Turpe quidem eſt calami-
tatibus affectos: ſuperbe cum victoribus agere Item q̄ꝫ
maximuz quidem ſtulticię ſpecimen eſt: friuola verba pro
duris verberibus (vt tu facis) reddere.. Specimen. ſilētu ſignum vel pri

¶ Dauus. Deſine inquit Dromo leporum vexillifer:
ac damularum anteſignanus in iſtac tua victoriola inſo-
lenter gloriari. Quando ſępicule victor a victo vice verſa
funditur vincitur: ⁊ pedibus proteritur. Tute ipſe (ni fal
lor) noſti: q̄ꝫ geſtiat fortuna (quę victorię: cęterorumqꝫ id
genus bonorum fabulatur largitrix) ſuas lubricas amba
ges: ⁊ iuſtabiles incurſiones: ⁊ reciprocas viciſſitudines
in hominibus diu noctuqꝫ exercere

¶ Uix hęc finierat: quum ego minabundus inq̄ꝫ.
Videſis daue q̄ꝫ mox fuſtibus delumbari vis: niſi actu-
tum hinc abis. quando nihil apud haſce cubiculi fores ne
gocij ſit tibi. Propera igitur (quantum celerime potes) te
iſtac veſte vuida exuere: ⁊ qualibet alia (quam ſors dede-
rit) induere: nec non ⁊ caput: manusqꝫ: ⁊ faciem aqua ab-
luere: quibus ablutis: in culinam te introcapeſſes: vt pa
tinas eluas: cacabos ahęnaqꝫ defrices: aquam ve in lebę-
tes (qui ad ignem appoſiti ſunt) ingeras: aut ſalem in ol-
lam holerū indas. Et ſi horum nihil. facto opus ſiet. tunc
cochliarium foraminoſum in manum accipito: ⁊ oua eli-
xanda in cacabo deſpumato. Quod ſi perſequi neglexeris
ego Jubebo te aſtringi ad columnā fortiter: ⁊ virgis tan-
tiſper lacerari: donec quod imperauerim perſentiſcas: ⁊
lubenter perſequi pergas. ⁊ cū dicto conuerti me ad ſido-
niū ſic inquiens Jā tandē lubet mihi o ſidoni iocis ſemo-
tis ſerio tecū agere Si vis faciā: vt ocl'is tuis cernas ⁊ ma
nibus tāgas te morbo vęhementer laboraſſe? Sido. Uo
lo: ſed tam efficies: q̄ꝫ imaginē diogenis cū ſuo palliaſtro:

Culinam .i. coqui... / Lebes. ...

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

barba:ſcipione:pera panaria:ꝛ crepidis in adamante ſti
lo exculpes. Cui ego. An iſtuc efficere poſſim haud ſcio.
id certe ſcio me facere poſſe:vt palpes ꝛ tangas te moꝛbo
etiā grauiſſimo laboꝛaſſe. Quero igitur ex te:nū illuȝ dice
res grauiſſimo moꝛbo laboꝛaſſe:cui barba inſenſibilr̄ expi
laretur:aures ꝑuellerētur:frons ꝛ occipitiū decaluarētur
vt te non hoīs caput:ſed rapę bulbū videre putares. Si//
do⁹. Utiq꞉ dicerē inquit. Ergo tu grauiſſimo inq꞉ moꝛbo
laboꝛaſti:cuius barbiciū ꝑ interualla inſenſibiliter euul//
ſum ē:aures ꝑuulſę:frons ꝛ occipitiū ꝯpilata:ꝛ tam gla
bꝛa hem q꞉ hęc ē manus.. Sido. Uah Apage te inquit a
me:ineptias mihi narras:ꝛ nugas meras. Nullo em̄ pa//
cto ꝟbis tuis habebo fidē. Admoue dextrā capiti inq꞉ tuo
ꝛ inuenies genas ꝑ interualla depiles:aures ꝑuulſas ꝛ to
tū caput expilatū. Q̄ mꝑmū manu capiti admota caluitiū
depꝛęhendit in hęc ꝟba pꝛoꝛumpēs q꞉ maxime potuit excla
mauit. O infauſtū diē:O calamitoſum diē:atro lapillo ſi
gnandū:quibus ꝛ quantis expoſuiſti me ludibꝛijs. Ho//
die mihi caput tonſoꝛio cultro admutilatū ē:ꝛ vſq꞉ ad vi//
uam cutē tonſutū pꝛobe. Hodie mihi barbiciū ꝑ interual
la foꝛficulis deſectū ē. Hodie mihi coſtaꝝ cratis ꝟberib⁹
pene diſſipata ē.ꝛ(vt paucis expediā verbis) Hodie mihi
totū coꝛpus adeo fuſtibus ē ꝯtuſum:vt mihi de vita(niſi
dij ſuccurrerint)pꝛoꝛſus deſꝑandū ſit. Cui ego. Deſiſte in
q꞉ inepta:ꝛ opido friuola ꝯmemoꝛari: Non em̄ culter ton
ſoꝛius caput tuū raſitauit:ſ꞉ manus mea funditus expila
uit.ꝛ cū dicto collegi pꝛonus cincinos eius de ſub pedibꝫ
meis(quos dudū euulſos ꝑ cubiculi pauimētū diſꝑſeraȝ)
collectos ocul' ſuis obtuli dicēs. Uiden imas ſtirpes ho//
rū criniū:quę tibi argumēto ſient:eos non nouacula reci
ſos:ſed manibus radicitus(te inſcio)obſtirpatos. Quod
vnū p̄t ſatis ſuꝑq꞉ pꝛobare te moꝛbo etiā grauiſſimo labo
raſſe. Ubi hęc finierā:Sido:Pape deus inquit quid di//
cā:quū tot ꝛ tantis aſtruo ꝛ argumētis moꝛbo laboꝛaſſe:ꝛ
tn̄(ita me Apollo amet)nullius moꝛbi mihi ꝯſcius ſum.
Adde q꞉ habitudo coꝛpoꝛis non ē attenuata: Non ſucc⁹

glabra .i. imberbis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

exorptus: nec color obliteratus: nec vigor (niſi ꝟberibus) debilitatus. Uerꝫ em̄uero: vt iſta ſeſe hñt: ſiqua fides im//ꝑtienda ē: debuiſſes tu potius morbū meū herbaꝝ ſuccis q̄ꝫ fuſtibus pepuliſſe. Sed quod ſciſcitari pene pręterierā: quo mō: facto ve deprehēdiſti me morbo laboraſſe? Cui ego. ſi vis auribus (vt aiunt arrectis) oēm rem auſcultare? nec me interuertere: ſed ſinere me ꝯmode orōni finē facere. Ego ſingula tibi explicabo q̄ꝫ breuiſſime potuero. Sido. Hem inquit iſtuc volo ⁊ deſidero. Dic amabo dic. ego te non interpellā: neqꝫ ex ore tuo orōem tibi eripiā. ¶ Tum ego ſic loqui exorſus ſum. Herus tuus cū alias: tum pręci//pue nudiuſtertius vnas dedit ad me lrās: vt te q̄ꝫ primū ad eū remitterē: ⁊ iure poſtliminij gaudere ſinerē. Quod ne diutius facere differrē: ſtatui te hodie hinc abeundum: ⁊ ad heꝝ tuū remigrandū. Quo factum ē: vt hodie ſub tēpus antelucanū noīatim te ciens frequēter inclamaui Sidoni euigila: ⁊ ſurge. quod quū ſemel: ⁊ iteꝝ: ac deinceps feciſſem: ⁊ mihi inclamanti prorſus nihil reſpondiſſes. Decreui cubiculū tuum inſcēdere: ⁊ te a ſomno exprectuꝫ reddere. Ubi ad limē cubiculi ꝑuētum ē. quod tūc egerim longū eſſet enarrare. ꝙ ſcꝫ hoſtiū cubiculi e cardinibus eiecerim: ꝙ qꝫ barbiciū: frontē: ⁊ occipitiū tibi expilauerim. Adde ꝙ aures tuas ꝓpulſerim: ꝙ deniqꝫ morbū tuum ꝯptum ex medijs vſqꝫ oſſibus fuſte ꝓpulſauerim. hęc em̄ oīa malo ſilētio pręterire: q̄ꝫ ſermone explicare. Quia iam fieri dictis meis ꝯpēdium volo. Hęc ego. Tum ſidonius Qđ ē huic morbo nomen? Socordia inq̄ꝫ. Sido. Quur hunc morbū maluiſti mihi fuſtibus q̄ꝫ herbis ꝓpulſare? Quia fuſtibus ꝓpelli inq̄ꝫ huic morbo ē peculiare. ¶ Sido. Monſtroſa ē prorſus natura huius morbi: ſed ſciā quę fuſtibus huiuſcemodi (q̄ꝫ memoras) morbū propellit longe ē monſtroſior. Tum ego. hoc (quod dicis) inq̄ꝫ propemodū ē veꝝ. Sido. Quonā argumēto noſti hunc morbū perticis propelli: dic queſo. Tum ego. Dicā quando ex me q̄//ris Ego (dū pueꝝ agebā) hoc morbo miꝝ in modū laboraui: ſed pędagogus meus ferula nates meas obuerberans

Ferula genus herbe finiculi proprie in Apulia in monte gargano crescere vidi retortu valde herba calidissima admodum baculi grandiusculi calore solis adusta ex collisione australi flatus incendit. vt q regio ipa nisi prudeat igne absumit

hunc morbũ facili opera ꝓpulſauit. Sido. Quur igitur in
quit maluiſti me claua q̃ꝫ ferula curare? Quia mẽorię inq̃ꝫ
proditũ eſt ab aſclepiade (qui inter pręcipuos medicoꝝ: ſi
vnum hippocratem excipias: cęteris princeps) hominem
grãdem natu: nõ ferulis: ſed fuſticulis tãq̃ꝫ pręſentaneo re
medio a morbo ſocordie liberari. Quod ego ſollertiſſiẽ a//
nimaduertẽs: ſtatui te iuxta aſclepiadis ſentẽtiam ab hoc
morbo clauicula potius q̃ꝫ ferula liberare: ⁊ priſtinę ſalu//
britati reſtituere. Sed proh Juppiter qualẽ gratiaꝫ mihi
ꝑ iſtoc beneficio habuiſti: immo retuliſti? tute ipſe noſti.
Si apud perſas degeres: hęc tua ingratitudo exquiſitis
vlciſceretur ſupplicijs. Si igitur hoĩes ipſam ingratitudi
nẽ tã ęgre ferunt: q̃ꝫ ęgre laturi ſint eã dij (qui oĩa iuſtis re//
ſpiciunt oculis) tecũ aĩo fac cogites. Nondũ hęc finierã:
quũ ſidoꝰ palliolo ſuper nudã carnẽ circũiecto: vix ſemia//
mictus e lecto ſeſe (quoquomodo potuit) corripuit: ⁊ ante
pedes meos procidens: veniã ⁊ obliuionẽ pręteritoꝝ oĩm
lachrymis obortis: manibusq̃ꝫ in p̃ces porrectis expoſtu
lauit: dicens ſe poenitere. ꝙ tã diras deuotiones in caput
meũ imp̃catus fuerit: ⁊ cũ dicto dexterã meã prębendit: p̃
henſam ori ſuo admouit: admotã oſculabundus tanq̃ꝫ ſa
lutigerulã ſuã demulſit. Et ne claua (qua fortiter contuſus
erat) eſſet gratitudinis ſuę exors: ipſe eã q̃ꝫ plurimis oſcu//
lis imp̃ſſis honorauit: ⁊ inſuper hoc tetraſtichon in laudẽ
eius (qm̃ muſaꝝ antiſtes erat) occinuit ſic incoeptans.
¶ Dux herebi pluton ſtygijs ſocordiã ab antris.
Miſit: vt humanũ deuoret illa genus.
Juppiter hanc ſuperis clauã demiſit ab oris.
Quę peſtẽ ſtygios trudat adusq̃ꝫ lacus
¶ Hęc ille. Tũ ego. Quando te inq̃ꝫ conſidero eẽ gratum:
non modo erga me. verꝫ etiã erga clauiculã lubens condo//
no tibi ex aĩo oẽm (quã mihi intuliſti) iniuriã. ⁊ toto abhĩc
tpe eris meus amicus. ⁊ cũ dicto app̃hendi manũ eiꝰ ſub//
leuans eũ: ac in pedes ſuos ſtatuens. Et in ipſo momento
iuſſi dromonẽ ire in tonſtrinã allatũ aulã oleariã: pyxides
vnguentarias: ⁊ ſciſſiles panniculos: quibus ad me ꝑ dro

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

monē allatis. ego medici vulnerariꝫ ꝑſonã ſuſtinēs: lum//
bos ac latera ſidonij (palliolo tñ eius ante exuto) olearijs
fomentis demulſi: ⁊ cataplaſmatibus circũuolui: ⁊ pan//
nis: faſcijsqꝫ colligaui: vt (ſi corã ſtetiſſes) non me bartho
lomeũ: ſed hippocratē putaſſes. His igitur rite peractis
Juſſi dromonē cadũ olearium cũ pyxidibꝰ vnguentarijs
in tonſtrinã reportare: ⁊ quũ primũ reportauerit: iterũ ad
me redire: vt ſi qua in re opa eius indigerē: preſto eſſet.
¶ Deinde iuſſi ꝑmenonē ⁊ megadypſum induere ſidoniũ
veſtibus ſuis: ſed priuſqꝫ euꝫ veſtibus ſuis rite induiſſēt:
redijt dromo: quē iuſſu munus indutionis perſequi ⁊ ab//
ſoluere. Parmenonē vero ⁊ megadypſum iuſſi alia mune//
ra obire: illũ ſcꝫ vt ſidonio ſorbitiunculã coqueret: ⁊ oua
gallinacea teſtis ſuis exuta cũ butyro in ſartagine frigeret
Aut ea in calenti cinere leniter (per tꝑis interualla) verſan
do percoqueret: nec nō ⁊ pulmentũ ex piſcibus exotico iu
re prepararet: ⁊ illã partē ſturionis (quã pridiano veſpi in
foro piſcario a cetarijs noſtris: ternis ſtateribꝰ coemerat)
aſſaret. Itēqꝫ ferculũ ex bubulis carnibus minutatim con
ciſis ſuaui ſapore percoqret: ⁊ capum altilē illaridatũ. ve//
rubusqꝫ affixum reciproca vertigine ad ignē diutius ver//
ſaret: in oēm rei euentum: vt (ſi quis ex familiaribus meis
ad edes meas prandendi cauſa diuerterit) habeam: quod
añ illum in menſa ponã. Hunc vero vt ſidonio cantharuꝫ
vetulo vino ad ſummaꝫ vſqꝫ orã impletum afferret: aut ſi
maluerit ceruiſiã ꝙ̃ vinum potitare. ¶ Sũt mihi duo va
ſa in cella vinaria: quoꝝ alteꝝ eſt oppletuꝫ ceruiſia bremē//
ſi: qua rhadamanthus poſſet impioꝝ aĩas (ſi eius copiaꝫ
apud inferos haberet) acriter torquere. ⁊ huic vaſculo in//
ſertum ē ligneum eductoriũ: quo ipſe potus ex vaſe educi
tur. ¶ Alteꝝ vero ē oppletum ceruiſia homborgenſi: quã (
vt veꝝ fatear) puto eſſe locionē furiaꝝ. aut ſaltē a furijs a//
pud inferos ex ira ⁊ furore (vt noſtri orbis ceruiſia ex hor//
deo ⁊ aqua coquitur) decoctã: ⁊ in noſtꝝ orbem vſqꝫ dela//
tã. Et huic tinne eſt inſerta grea phyſtula. Utrolibet poteſt
ſidonius potitare. Tandē quum ſidonius erat veſtibꝫ ſu//

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

is rite ídutꝰ Juſſi dromonē pͥmo feneſtras clathratas api
re: ḡbattulū̄ ſternere: ⁊ ſcopas: aq̄lēc̄ꝑ cū̄ aq̄ in cubiculū̄ in
troferre: q̇bꝫ introlatꝫ pauimētū̄ cubiculi (qđ fuit q̄dratis
cruſtis latericijs ꝯſtratū̄) aq̄ ꝯſꝑgere. ꝯſꝑſū̄ ſcopis v̄rere ⁊
puluiſculū̄ ꝯuerſū̄ egerere. Deiñ arabicos odores icēdere:
vt nares nr̄e: q̄ hactenꝰ vrine ſpurcicia fuerīt offenſe: melio
ri odore recrearenᷦ. ¶ Ad quod v̄bum rn̄dit dromo. O mi
here: nares mee non odore arabici thuris. ſed nidore ꝑco//
cte carnis oblectanᷦ. Nam oīm vnguentoꝝ (ita me ament
dij patellarij) odor pre nidore ꝑcocte carnis mihi nauſea eſt
Jlle odor ē mihi ſtacte: cinnamomū̄: roſa: crocus: caſia: et
balſamū̄. Tum ego. Non mirꝝ ē inq̄ꝫ creditu: catillonē ma
gis nidore carnis q̄ꝫ odore thuris oblectari: q̇ ſummā foe//
licitatem in catillis abliguritandis (cattoꝝ inſtar) ꝯſtituit
Quid em̄ mea refert te nidore carnis: an vapore vētris ob
ſibilātis oblectarier. Ego iubeo te odores arabicos incen
dere: ⁊ hanc mēſā magnifico apparatu inſtruere. ¶ Erat or
bis q̇dam acernus tribꝫ pedibꝫ ſuffultus in eodē cubiculo
: quē primū̄ dromo mappa cōſtrauit. deinde mappulas ma
nuarias ꝑ extremā oram eꝰ circumducēs ſuꝑimpoſuit: q̄//
bus quū̄ ſtagneos orbiculos ꝑ certa interualla iniecit: ſali
nū̄ non neglexit. ⁊ ne quid ad mēſe apparatum deeſſe vide//
retur duos circulos ereos (quibus paropſides ſubſtentan
tur) in mediam menſam coniecit. quibus coniectis: mox
panibus ex caniſtro depromptis menſam per certa inter//
ualla onerare ſtuduit. ¶ Et ecce in eodem temporis pun//
cto megadypſus introrupit geſtans amphoraꝫ ceruiſie cō
munis in dextera. ⁊ aliquanta fictilia pocula in ſiniſtra: q̄
(vbi amphoram depoſuit) iuxta panes in menſa rite collo
cauit. Menſa igitur hoc apparatu inſtructa. Dromo feſti//
nabundus ſingulos puluillos ventoſe tumētes in ſingu//
las ſellas inijtiens: eas in circuitu menſe ponere curauit.
Jnterim megadypſus quum malluuiuꝫ abeſſe p̄ſenſerat.
ilico in triclinium properat allatum gutturnium cum ereo
labro: ac mappa manuali. quibꝫ per eum in cubiculum in//
trolatis. ¶ Accurrit parmeno noſter dicēs. O mi here prā

dium (vt iuſſiſti) curatum eſt ꝓbe. Ubi lubet: ire licet ac/
cubitũ. Quod quum audiui: iuſſi ſidoniũ manus ſuas ab
luere: ablutas linteo extergere: ⁊ deinde ad mẽſam accum
bere. Sidonius vero (vbi manus ſuas abluerat: ⁊ ablu/
tas abſterſerat (aliq̃ntulum ſubſiſtẽs pedẽ ſuum fixit. Qđ
ego quum vidi mirabundus inq̄. Quid cunctaris o ſido
ni mẽſam accedere? Timen te virides ſerpentũ ſpumas:
aut aconita potoꝛũs vaſis ebibituꝝ? Sido. Non edepol
inquit aconita ꝑtimeſco: nec virulentoꝝ ſpumas ſerpentũ
Sed mẽſam accedere cunctatus ſum. Quia indignũ pu/
taui me pꝛius ad mẽſam accũbere: q̄ tu honoꝛatioꝛẽ accu
bitũ in menſa obtinuiſſes. Quiſputas non diceret me ho/
minẽ ruſticanum: ⁊ fabalibus ſtipulis rudioꝛem: aut quẽ/
libet aliũ inter capꝛos vitã tranſegiſſe? ſi videret me pͥmos
recubitus in menſa auſu temerario (hero meo ſtante) occu
pare: ⁊ ſuperioꝛ accumbere. ¶ Cui ego. Accede inq̄ intre
pidus: ⁊ quẽuis locum in mẽſa occupa. Ego em̃ non ſum
domi: ſed alio pꝛanſurus. Heſterno quidẽ veſperi vocatꝰ
ſum a pꝛecipuis meis amicis ad hodiernũ pꝛandiũ: vt me
hilarem conuiuã apud eos agerẽ. ¶ Hec me loquente dꝛo
mo inquit. Serius ẽ iamnunc: q̄ vt alio ad quodlibet ali
ud ꝯuiuium eas. Jam em̃ meridies ibit in veſꝑam: immo
veſpera (ſiqua fides ſtomacho meo famelico habenda eſt)
ibit in noctem..

¶ Et ecce in ipſo tempoꝛis puncto ſonuit pꝛimam
diei hoꝛam poſtmeridianam. Quod vbi audiui: Mox ad
luterem pꝛoperaui manus meas abluens: quibus ablu/
tis: ⁊ exterſis ad menſam accubui. Jubens Dꝛomõnem
ire in culinam allatum edulia. que ſunt diſcũbentibus pꝛi
mo (eſtiuis duntaxat diebus) apponenda.

¶ Et ecce dicto citius attulit mihi Dꝛomo eduliũ confuſa
neuꝫ ex crudis herbulis: lactuca ſcꝫ ⁊ naſturcio: acetoſaq̄
confectũ: aceto perfuſum: ⁊ oliuo inunctum. Sidonio.
vero appoſuit ſoꝛbitiunculam ex ouis gallinaceis: vino q̄
⁊ puluere aromatico confectam: quam quum Sidonius
partim cochliario exhauſit: partim q̄ (ſcutula ambabus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

manibus ad os admota) exorbuit. Cum ego iuſſi dromo//
nē patinam cū reliquijs herbaꝝ (qm̄ ex herbulis tm̄ ederā
quantū mihi luberat) tollere: ⁊ aliud eduliū ocyus appone
re. Apposuit igitur mihi patinā cum ouis longa elixatione
duratis: teſta exutis: bipartitis: ac petroſelino minutatī
conciſo reſperſis: ⁊ in acri aceto natantibus Ante ſidoni
um vero poſuit patellā cum binis ouis: teſta abhuc inclu//
ſis: ⁊ in calido cinere ad ignem leniter verſatis ac ꝑcoctis.
Interim megadypſus amphorā ceruiſiariā arripiēs: ficti
lia pocula ad ſummū vſqȝ orificiū adimplere curauit: qui
bus impletis. Juſſi eundē ire primo in cellā vinariā allatū
canthaꝝ vini vetuli: ⁊ deinde in diſcubitoriū allatum du
os vitreos calices multinodes ceteris capaciores: quos
vbi vna cum canthato vini attulerat Juſſi calices aqua ef
fricari: ac elui: elutos vino affluenter impleri: ⁊ in mēſam
ante nos ſtatui. Quum vero ex ouis vterqȝ tm̄: quantū no
bis collubuit abſumpſi⁹. ¶ Iteꝝ iuſſi dromonē patinas
tollere: ⁊ alia obſonia nobis apponere. Poſuit igitur ante
me pulmentariū ex bubulis carnibus teſſellatim conciſis:
⁊ vuaꝝ paſſaꝝ acinis interiectis: ꝯfectum: ac puluere aro
matico affatim ꝯditū. Sidonio vero apposuit piſces flu//
uiales (quos lucios vocant) aromatico liquore innatan//
tes: ⁊ ſuaui ſapore ꝑcoctos. Tum ego inter edēdum dixi.
O ſidoni cogitabundus videris: ſis letus: attinge pulmē
tariū: noli verecūdari. Neminē ad mēſam (vt noſti) vere//
cūdari decet. ⁊ cū dicto ꝓpinaui ei meū vitreum calicē ple//
nū ſalienti vino: quē ipſe ex manu mea excoeptū: ad imuȝ
vſqȝ fundū raptim: ⁊ ſine interſpiratione (vt antiſtitē bac//
chi decet) exhauſit. Ubi vero q̄d modicū ex obſonio vter//
qȝ ſuo pranſus eſſet. Juſſi dromonē illaſce dapes amouere
: ⁊ ocyus alias ante nos apponere. Apponebatur igitur mi
hi capus illaridatus: ⁊ ad ignē crebro volumine verſat⁹.
ac ꝑcoctus: cui adijciebatur ſtagnea quedā patella cū oli//
uis ex vaſe ꝯdimētario recēter depromptis. Ante ſidoniū
vero ponebatur opipaꝝ ferculū ex ſturione aſſum: ⁊ pipe//
ris: gingiberiſqȝ polline: ⁊ ſacharo affatim ꝯditum. Inte

rim megadypſus vtrꝝꝫ poculũ fragrãti vino adimpleuit alterꝝ mihi porrigens: ⁊ alterꝝ ſidonio. Sidonius ſuo cy// athum ſibi porrectũ dextera ſua tenens ſic inq̃t. O mihere hunc cyathũ dimidiatum tibi (ſi lubet) ꝓpinabo. Cui ego. q̃doni luberet: ſi totum cyathũ mihi ꝓpinaueris: ſuſciperez q̃z lubentiſſime Sido. Et qñ inquit tibi lubet totũ calicez tibi ꝓpinabo: ⁊ cũ dicto cyathum ori admotũ funditus ex hauſit: exhauſtũꝫ iuſſit megadypſum readimplere: ⁊ re// adimpletũ ante me (vt ebiberẽ) apponere. ¶ Cui ego. Reti ne tibi inq̃z calicẽ tuum o mi ſidoni: ego hunc meũ calicez: q̃z dextera ſuſtineo: eodem (quo tu tuũ) pacto exhauriam ¶ In ipſo ferme momento. Parmeno ſe introcapeſſit ge// ſtans duos panes cibarios: alterꝝ ſub dextera aſcella: ⁊ al terꝝ ſub leua: ⁊ ligneũ alueũ in ambabꝰ manibꝰ plenũ prꝰdi anis carnibꝰ frigidis: vtpote ſincipite ſuillo: perna ſemie// ſa: callo ⁊ clune aprinis: ⁊ duobꝰ longis farciminibꝰ mul ta adipe refertis. quẽ megadypſus vtraꝫ manu letabun// dus excoepit: ⁊ excoeptũ tabule (quã dromo duobꝰ ſubſel liis tripedibꝰ paruo interuallo a ſe inuicẽ diſta[illegible]tibꝰ iniece rat) ſupimpoſuit. Interim dromo panes mẽo[illegible]atos ex ſub aſcellis parmenonis excipiẽs: alterꝝ iuxta alueũ in tabula collocauit: ⁊ alterꝝ ad pectus ſuũ leuũ admouit: ⁊ admotũ in duas ꝑtes cultro ſuo panario diuiſit: quarꝝ alterã ſibi re tinuit: ⁊ alterã megadypſo porrexit. Pane igitur biꝑtito: ⁊ in vtrꝝꝫ diuiſo. ¶ Dromo dicto citius dexterã in alueũ iniiciens: clunẽ aprinũ arripuit: ⁊ arreptũ cum pane alter nis morſibꝰ occoepit deuorare. Megadypſus vero manũ ſuã in catinũ pari celeritate immittẽs: pernã ſemieſam ra puit: ⁊ raptã rictibꝰ ſuis admouit: admotã cũ pane viciſ// ſim ſategit inglutire. ¶ Eodẽ ferme pacto reliquũ panem cũ reliquis carnibꝰ (vt famelici lupi) infulſerunt ac deuora uerunt. abſumptis igitur carnibꝰ: alueũ exinanitũ exertis linguis (cattorꝝ inſtar) ligurierunt. vt eos (ſi eorꝝ ingluuiẽ corã ſpectaſſes) ad imos vſqꝫ pedũ digitos: exinanitos fu iſſe putaſſes. Tante eñ erãt gule: vt mediusfidius rapaci// tate cũ harpyis: ⁊ voracitate cũ cerbero eq̃ marte certaſſẽt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

nunquā ſunt tam ſaturi: aut cibis diſtenti: quin relinquāt
in ventre cellę vni locum. vbi reliquias menſę meę (ſi eis
apponerentur) recondāt. Ubi illaſce igitur dapes (quibus
duo edaciſſimi lupi contenti fuiſſent) in breuiculo tempo//
ris momento abſumpſiſſent: deuoraſſent: ⁊ inglutiſſent.
Tanta afficiebantur ſiti: vt ipſum mare (quod omnes ter//
ras oīfariā ⁊ pene vndiqꝫ verſuz circūfluit) ſitibundis fau
cibus abſorbere poſſe viderentur. ¶ Incurrit igi//
tur męgadypſus in cellā ceruiſiariam allatū amphorā quā
dam capaciſſimā plenam ceruiſia communi: qua vaſa cer//
uiſiaria (quę efferbuerunt) ſuppleri debebant: hanc ampul
lam per męgadypſuz in cubiculū introlatam..

¶ Dromo ⁊ męgadypſus alternis hauſtibus ad tur
bidas vſqꝫ fęces exorbuerunt: vt eos non homines: ſed in
explebiles charybdes: ⁊ ceruiſię baratra putaſſes. Exina
nita igitur amphora. Juſſi Dromonē paropſides noſtras
tollere: ⁊ lancem cum butyro flauenti: nec non ⁊ caniſtruz
cum caſeis bubulis ⁊ ouillis menſę ſuperimponere. In
terim męgadypſus calices noſtros vino impleuit: quos
facili opera ebibimus: ebibitos readimpleri iuſſimus:
⁊ readimpletos ante nos apponi. Ubi vero ex butyro
⁊ caſeis quidmodicū inſumpſimus. Juſſi Dromonē pa//
tinam cum butyro: ⁊ caniſtrum cum caſeis amouere: ⁊ ſi//
qua bellaria haberet apponere. Appoſuit igitur nobis du//
as patinas cum pomis: quarū altera erat ſemiplena cęra//
ſijs aqua perlutis: ⁊ altera plena flauis: ⁊ liuidis prunis.

¶ Itēqꝫ calathum cū malis acidis anniculis: ⁊ prę//
cocibus hornis. Ubi vero bina: ternaue ex quibuſlibet
pomis vterqꝫ inſumpſimus. Juſſi dromonē reliqua tol//
lere: ⁊ deinde linteum menſę cū apparatu ſuo remouere.
Remoto igitur menſę linteo. Juſſi Dromonē alueolū aleę
cum teſſeris: ⁊ orbiculis ilico afferre: vt animos noſtros
ludo aleatorio recrearemꝰ. Quod quū Sidoniꝰ audiuit
Ah noli inq̇t impare: vti tabula aleatoria afferat. Cerebrū
meū finditur: ⁊ cor meū quidē guttatim contabeſcit: qua//
ſi in aquā indideris ſalē. Ubi iſtius ludi aleatorij fit qua//

ꝙ mẽtio. Tũ ego. Quã ob cauſam? Sido. Cauſaꝫ dicere ꝓ
hibeoꝛ. Bar. Quis iñq̄ꝫ ꝓhibet? Sido. Ariolare. Bar.
Doloꝛ iñq̄ꝫ ⁊ pudoꝛ. Sido. Recte ariolatꝰ es. nã me ſuppu
det dicere: qđ non ſuppuduit facere. Dicam tñ licet doloꝛ ⁊
pudoꝛ obſtẽt: ⁊ en incipio ¶ Hic ludus (dũ adoleſcẽs erã)
exuit me miſeꝝ in q̄dam cauponula: pꝛimo oĩbꝫ nummis
meis pñtarijs: cũ mutuaticis. Deinde villis: agris: ⁊ poſ
ſeſſiunculis. vt ne hara quidẽ ſuilla mihi ſupeſſet: aut tan
tillũ loci: vbi catellus cubitare poſſet ¶ Poſtremo vero oĩ
bus tunicis cũ amiculo: ⁊ crepidulis. vt ne intima q̇dẽ tu//
nicula mihi ſupeſſet: vt te (ſi affuiſſes) ñ homũculũ denuda
tũ: ſꝫ cuculũ hybernũ deplumatũ ſpectare putaſſes. Bar.
Pape: q̇d iã ex te iq̄ꝫ audio? Sido. Jd qđ veꝝ ẽ Bar. Si
iſtuc iq̄ꝫ veꝝ ẽ: qđ ꝯmeoꝛas. paupioꝛ eras: q̄ꝫ diogenes ille
cynicus. ¶ Sido. imo longe paupioꝛ. nã illi reliquuꝫ erat
doliũ verſatile: qđ ad faciẽ ſolis diurni (inſtar ſolſticialꝰ her
bę) obuerſabatꝰ. mihi vero pꝛę nimia pauptate: ne cauea q̇//
dẽ viminea (ſub qua gallĩa cũ pullis ſuis ſuccubare poſſꝫ)
erat: illi erat tunica interula: palliolũ qđ ſupne circũiece//
rat: ⁊ pedũ tegumẽta baxeę: mẽdicoꝝ q̄ꝫ ſupellex baculus:
⁊ pera panaria. Mihi quũ ꝓh doloꝛ nihil hoꝝ erat. nõ mõ
nõ videbar diogene: veꝝ ⁊ quouis mẽdico circumfoꝛaneo
pauperioꝛ. Dđ quũ (licet ſero) aiãduertiſſem: nec vllũ ver
bũ: ac nec tacitũ q̇dẽ gemitũ quiui emittere. poſt aliq̄ntu//
lũ tpis: occoepi meã foꝛtunã: meoſq̄ꝫ caſus g̃uiter ingemiſ
cere: ⁊ vacuas manus ſępicule ꝯplodere: pedeſq̄ꝫ incertꝭ al
ternationibꝫ ꝯmouere. Dõ hanc mõ illã capitis ꝑtẽ (q̄ mi
hi ñ pꝛuriebat) adſcalpere: ⁊ oꝛe ſemiclauſo balbutiẽs (ne//
ſcio q̄s) q̄rimonias effutire. Tandẽ doloꝛe iñgueſcẽte ſubi
to velut lymphaticꝰ incoepi victoꝛẽ meũ: imo hercle expo
liatoꝛẽ oĩbꝫ maledictꝭ (q̄ q̇ui ꝯminiſcier) onerare: ꝯpellans
eũ trifurẽ: latrunculũ: ſicariũ: venenariũ: patrię ꝓditoꝛẽ:
parricidã: ſacrilegũ: ꝑiuꝝ: legirupã: ꝑniciẽ adoleſcentũ. ⁊
cum dicto libꝛatum pugnum in oꝛa eius impegi. vt gin//
giuas eius edentarem. ¶ Jpſe vero extemplo mihi caput
coꝛrepto de menſa alueolo excerebꝛaſſet: niſi vnus ex collu
ſoꝛibus noſtris myſargyrus noĩe (qui adſedebat altrinſecꝰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

interpediſſet: ⁊ rixas nr̄as interceſſiõe ſuo diremiſſet In ip̄o
ferme tp̄is puncto: accurrit miniſter cauponius: q̄ me mi
ſeꝝ affatim plagis caſtigatum forinſecus abiecit: ⁊ tris ca
nes villaticos: feros: atq; immanes e cauea ſua (in qua ꝑ
tp̄s diurnum ꝯcatenati cubant) emiſit: ⁊ in exitiū meū in//
hortatos immiſit: q̄ ſimul ſigno ſolito miniſtri cauponij ĩ
cenſi: atq; ĩflāmati: furioſaq; rabie conciti: ⁊ allatratib⁹ eti
am abſonis horrēdi eūt in me miſeꝝ. Qđ quū vidiſſem: ili
co ſilicē quandā de via tremebundus corripui: correptā in
caput ꝓpinquioris canis accurrētis magno niſu ꝯtorſi: ſꝫ
impetu caſſo ꝑ extremum dorſum tranſcurrēs lapis: ꝯtra
opinionē meā deciderat in terrā innoxius. quo lapidis ia//
ctu: canis alioquin exaſꝑatus furioſus me miſerū rabido
rictu aggreditur: aggreſſum terrę grauiter a.pploſit: applo
ſum ipſe (cęteris canib⁹ coadiutorib⁹) mēbratiꝫ diſcerpere
tētauit ¶ Sed in eodē pene momēto: accurrunt viri ruſti
cani (q̄ meum miſerabilē vlulatū cognouere) feſtinabundi
ſuppetias. Hij cū fuſtib⁹: iſti cū furcis bicornib⁹: illi vero
cū ꝑticis: quib⁹ ſegetes demeſſę in area flagellant: qui vbi
appropinquere: ñ mō armis ſuis ruſticis: veꝝ etiā ſublatis
clamorib⁹ canes abs me abegerunt. Abactis igit̄ canibus
me miſeꝝ humi ſupinatū in pedes ſtatuerunt: ⁊ corꝑe meo
ſanguinē lacinijs: ⁊ q̄buſlibet alijs panniculis deterſerūt
ueſtib⁹ laceratis
Deterſo igitur ſanguinis ꝓfluuio: acceſſit quidā ex viciniſ
meis cui nomē erat eleus: q̄ me miſeꝝ apphenſum ad ędes
fratris mei maioris natu alexeos ꝑduxit. qui vbi cognouit
me a canib⁹ admorſum: ⁊ varijs vulnerib⁹ diſtractum: ſta
tim medicū vulnerariū cum pyxidiculis vnguētarijs ex vr
be ꝓximiore acciri flagitauit. ¶ Hactenus adhuc ſidonio
fabulante. ego ſermonē eius hiſce verbis interrupi ſic inq̄
ens Tace Tace mi ſidoni: ſat hiſtoriaꝝ eſt: tu nō niſi tri//
ſtia cōmemoras. ¶ Ego me hercle volo animos noſtros l'
ludo quopiam: vel cantu lyrę aut tibię oblectari. ⁊ cū dic//
to interrogaui dromoēm ſciret artem tibicinariam (quę a
cuto tinnitu ⁊ graui bombo cōcētum muſicū miſcet) nec
ne. Rñdit autē ille mihi ſe eā prorſus neſcire: ſed ſi mihi

luberet: caneret mihi quamlibet ſuauem cantilenam. Juſ
ſi igitur eum cantileuā quāpiam dulcem de Joue optimo
maximoqꝫ occinere: quę quum aures nrās: tū maxime mē
tes ſua modulatione permulſeret. Quod quū fando audi
uit megadypſus. ¶ O inquit mi here vna opa iubeas euz
in coelum ire ſalutatū nomine tuo Jouem. Tam illud po
teſt ꝙ̃ iſtud. Noſtin vetus prouerbiū eſſe. nihil cum fidi⸗
bus graculo: aut cum amaricino ſui.. Quiſnam docuiſſet
hunc comedonē artem muſicā? quę ex longis ⁊ breuibus:
acutis ⁊ grauibus ſonis conſtat: ⁊ tam diuerſis ⁊ diſſonis
vocibus harmoniam conſonā (vt ex te crebro audiui) red
dit. Hic enim nudiuſtertius (quum dionyſia celebraui⸗
mus) occoeperat quādam (neſcio quā) cantionem ꝙ̃ma⸗
xima voce perſonare. vt eum tragoedū (ſi audiſſes) putaſ
ſes: qui (ne claritudo vocis arterijs obſoleſceret) identidē
boando raucitatem ſuā purgaret.

¶ Ego me hercle mallē oggannitū vulpis: immo grūni⸗
tum ſuis: ⁊ vt verius dicā clamorē cuiuſuis aſini arcadici
obraucati: ꝙ̃ vocē huius dromonis audire. Et idipſuz (ni
fallor) malles: ſi ipſe occiperet ſuo more cantitare: hoc eſt
inſtar hędi obuagire. Cui dromo. Noſti tu inexplebilis
ceruiſię vorago ſuauius ꝙ̃ ego modulari? aut potes luſci⸗
niolā voce tua ęquipare? Quur igitur non canis? Quur nō
probas te poſſe ſyrenū ſymphoniā multiformibus modu
lis exuperare? Dic bibio dic? Mega. Jampridē cantaſſem
inquit. ſi herus meus me canere iuſſiſſet.. Nihil enī debet
ſeruus bonę frugi (qualis ego ſum) iniuſſu heri ſui attētare
ſi non velit eius indignationē infauſtis auibus incurrere.
Cui ego. Si autē tu inꝗ̃ putas te ſuauius iſto modulatu
rū: illaz eandē cantilenā de Joue optimo maximoqꝫ te nūc
modulari iubeo. Mega.. Nulla inquit carmina de Joue
tuo canere ſcio: ſed ſi tibi luberet occinerez ſuauē quādam
cantionez de dijs meis peculiaribꝫ Bar. Qui ſunt inꝗ̃ dij
tui peculiares? de quibꝫ cantilenā etiā dulciſonā te canere
offers. Mega. Dij mei inꝗ̃t peculiares ſunt vēter meus: ⁊
eius vxor ſcā ſaturitas: quos ego ab ineunte ęuo in hūc vſ

qꝫ diē(vt epycureum decet)religioſe colui: ⁊ colo: ⁊ quoad
mihi vita ſupererit)colā: non modo peruigili āniuerſario
ſacro: aut menſtruis ſupplicationibus: veꝝ et diurnis: no
cturniſqꝫ comeſſationibus ⁊ potationibus: quibus huiu
ſcemodi dij placantur: ac tranquillant: vt mare non ſit trā
q̊lliꝰ cū alcedo pullos educit ſuos. Bar. Abi inqꝫ in malā
crucē cum iſtis dijs tuis. quos homo bonę frugi prę nimio
deſpectu: ne pecudum quidē: nedum hoīm cenſeat eē deos
q̄qꝫ vos epycurei(qui infra quaſlibet pecudes veſtram ob
ingluuiē eſtis detruſi)eos deos habeatis. ⁊ cum dicto con
uerti ſermonē meū ad ſidonium ſic inquiens. Sidoni po
ſtera die: ientaculatione confecta: ſarcinulis tuis ſumptis
viam capeſſes: ⁊ ad patriā profectionē diriges herū tuum
pancratiū poſtliminio reuiſurus: qui aduentū tuum ani//
mo anhelo (vt lr̄ę ſuę ad me perlatę indicant) opperitur
Quod ſi deinceps facere diſtuleris: aut in ſupinā procra//
ſtinationem reieceris: heꝝ tuū implacabiliter(mihi cre//
de)offendes. Nondū hęc finieram: quū megadypſus ver
ba mea interrumpens ſic profatus eſt. Heſterno veſpi fan
do audiui latrones vias infeſtare ⁊ viatores q̊ſqꝫ pecunijs
: ſarciniſqꝫ exonerare. Bar. Tace inqꝫ nugigerule: uanū ē
⁊ opido falſum vias latrunculis infeſtari: ⁊ viatores dep̄//
dari. Eſto ꝙ latrones vias infeſtent. Quid igitur viatori
de ſumma pauperie latrunculi auferre poſſent? An igno//
ras ſtulte nudū quēpiam non a decem militibus obarma//
tis expoliari poſſe? Sidonius noſter non ſolet eſſe pecu//
nijs(quū proficiſcitur)oneratus. licet ſit pera: ⁊ laguncu//
la(vt philoſophū decet)ſuffarcinatus. Non tamen hinc
abibit incomitatus: ſed dromo erit pediſſequus eius: qui
gladiolo ſuo cinctus: ⁊ ferrata clauicula inſtructus: latro
nibus erit formidini: ⁊ ſidonio p̄ſido. Quod quū mega//
dypſus audiuit: ridiculos iocos in dromonē inſtruxit ſic
inquiēs. ¶ O mi dromo ſi vis ſaluti tuę eſſe ꝓuiſum. vade
concito gradu conſultū haruſpices(aut ſi mauis geneth//
liacos: q̄ ꝓdigioſis artibꝰ res oīs poſtfuturas p̄noſcunt)
ſuꝑ exitu ꝓfectionis tuę: ne ſecus faciēs infauſtis auibꝰ iter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

capeſſas: ⁊ vitę ꝑiculũ imprudẽter (qđ dĳ vetẽt) incurras. Dromo. Tua inqͣt qđ nihil refert: ne cures. ꝓfectio mea (vt ſit fauſta) nõ reqͥrit haruſpicẽ cũ lituo: ſ; crumenã cũ viatico. Non chaldęũ cũ ephemeride: ſ; manticã cu; pane ⁊ caſeo. ⁊ qđ pene ꝑterieram lagenã cũ ceruiſia: aut (qđ mallem) vino. Ubi hęc finierat. Dixi ad eum: bono ſis aio mi dromo: poſtera die (dĳs bñuolentib;) inſtruã te largo viatico: quo ⁊ tibi: ⁊ ſidonio poſſes eſculẽta cũ poculentis in tabernis diuerſorĳs affatim ꝯpare. Dromo. At tu here inquit (qđ te decet) facis. ⁊ nunꝙ facere deſtitiſti: qđ ad officiũ boni: ⁊ liberalis viri quomodolibet ꝑtinere videbat̃. Nunc ṽo vnum ẽ qđ a te vęhement̃ peto. Queris qđ ſit illud? vt ſc; liceat nobis viã carpẽto ꝯficere. Sidoni⁹ em̃ (qđ tute etiã ñ ignoras) ẽ male pedat⁹. quã ob rẽ mallet carpẽto: ꝙ pedib; viã ꝯficere. Har. Non tutũ eſt inꝙ carpẽto viã ſcrupis: ſtirpibuſꝙ infeſtã capeſſere. Superiori vero anno: quũ patriã meã petiturus ꝗdrigas meritorias inſcendiſſem: ⁊ ad octauũ itineris mei miliariũ iam ꝑueniſſem: carpẽtum caudicis cuiuſdã thoro (ad quẽ ſeſe rotaꝝ orbes offenderant) ſubuertebat̃: ⁊ me euolutũ ⁊ excuſſu; humiꝙ iacentẽ in inuerſum coopiebat ac tegebat. Ne vobis quid ſimile obtingat: magna cautio ẽ adhibẽda. Conſultius tñ mihi viſum eſt: vos patriã equis ꝙ quadrigis petere. Eſt mihi vnus (vt ſis) equus aſturco tollutim gradiens ꝓ ſidonio: ſi eſſet mihi alter pro te. Poterit vterꝙ equo vectari.. Vix finem orõni impoſui: quũ męgadypſus inquit bono ſis aĩo mi here. ¶ Eſt mẽdicus quidam circũforaneus in xenodochio hñs aſinum clitellariu;: ſolitum geſtare infãtes e⁹ impoſitos duab; corbulis hinc ⁊ hinc depẽdulis: quem exiguo precio (qm̃ nudiuſquintus mãſuetiorẽ pro infantulis ſuis geſtandis emerat) ꝯpare poſſes. ⁊ ꝯꝑatũ exornare phaleris aureis: ⁊ phucatis ephippĳs: ⁊ purpureis tapetis: ⁊ frenis argenteis: ⁊ pictilibus baltheis: ⁊ tintinabulis ꝑargutis. vt non videatur ẽẽ aſinus: ſed equus onocephalus: qui non magis dedecet dromonẽ: ꝙ olim equ⁹ bucephal⁹ alexandꝝ illũ macedonũ regẽ. Ehem ⁊ qđ pene ſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

lentio p̄terieram. Js aſinus (quē memoro) ē ad ſpeciem ho
neſtꝰ: ad curſurā vegetꝰ: ⁊ ad vecturā validus. Et dromo
nē non mō ꝓniciter. ver̄ etiam molliter ꝓuehet: qm̄ ꝓbe cal
ciatus ē corneis ſoleis a mgrō artꝭ laternarię Nondū hos
iocos finierat: quum dromo in haſce voces ꝓrumpens ait
Abi in malum cruciatū cum illoc aſino clitellario: ⁊ deſine
mihi illudere. alioquin eumenides tenebunt faces: audis
hoc aſine bipes? Nega. Quur inq̄t mihi obiraſceris? ſi n̄
vis aſino reſidere: inſideas alato perſei pegaſo. Quid em̄
mea refert? quo iumēto reſideas? vtrū aſini dorſo: an catti
tergo: an pedibꝫ iter capeſſas.. Quicquid ego dixerim pro
ꝯmodo tuo dictū putato. Verū tn̄ (vt mea fert opinio) ſatiꝰ
eſſet te catti tergo inſidere: q̄ȝ pedibꝫ iter ſcrupoſum ęſtiuis
diebꝫ ꝯficere: ⁊ intertriginē ex diutino itineris labore ꝯtra
here.. ¶ Eſt mihi cattus pulchello capite. oculis nigris:
auribꝫ acutis: naſo decēti: ore minuto: mēto raris ſetis ob
ſito: ceruice craſſa: tergo obeſo: vētre mediocriter ꝓiecto:
cauda piloſa: ⁊ in iuſtā longitudineȝ exporrecta: pedibus
lautis: pelle nitēti: foemoribus emaſculatis: ⁊ vt vno expe
diam ꝟbo) totus bellulꝰ. Illi (ſi tibi lubet) capiſtrū tanq̄ȝ cā
therio iniice: ⁊ capiſtratuȝ ꝯſcende. vt non videaris miles
aſinarius: ſed cattarius. Preterea ſunt mihi ſex immanes
mures: quos muſcipula mea vſtulatis lardi offulis inſtru
cta: intra hoc triduum in cella penuaria gaudibundꝰ coe//
pi: hos ſacculo incluſos in catti pabulū tecum feres: vt pe
cunias (quas pro huiuſmodi iumenti pabulo expendes)
in peculium tuum conferens: ditior euadas. Eo autē ad//
huc fabulante: Dromo infrendens dentibus ſuis pugnuȝ
libratum in os eius incuſſiſſet: niſi ego medius interceſſiſ//
ſem: ⁊ ictum minitantis pugni brachio meo auertiſſeȝ di
cens: Heus tu dromo ſiquid dictum eſt per iocum. nolito
in ſeruū ꝯuertere. p̄cipue illud quod hō potulentus ⁊ aīi im
pos ceruiſię vicio dixerit ¶ Dromo. Nō pla//
cet inquit in mutum quippiam conferri: quod loqui non
poteſt Nam ceruiſia ſi fabulari poſſet: ſe defenderet. Sed

hoīes minimi p̄cij ilico ꝯfugiunt ad ebrietatis accuſatioēꝫ
:tanꝙ̃ in aliquod phani aſylū: ⁊ q̄ peſſime fecerunt: ea nō
ſuę temeritati: ſed ebrietati attribuēda eſſe dicūt ¶ Sꝫ lon
ge ęquius meo iudicio eſſet: de huiuſcemodi hoībꝰ duplex
ſupplicīū ſumere ꝑ duplici vicio ebrietatis ſcꝫ ⁊ temeritatꝭ
Cui megadypſus Ille extra noxam eſt cenſendus: qui id fa
cit: qđ dij eum facere cogunt. O ſyris (cuius numine affla
tus ſum) cogit me hoſce ridiculos iocos in te effutire.. Si
eſſem mentis męę cōpos: nulla mercede poſſem induci: vt
vnū ridiculū ꝟbum etiā minimū in te ꝯgererē ¶ Tum dro
mo inquit Hercules (cuius ego numine afflatus ſum) co
git me manus in buccas tuas iniĳcere: ⁊ ora tua temeraria
pugnis ꝯtundere: vt deſinant huiuſcemodi ridicula in me
effutire. ¶ Ea igitur inter eos ꝯtentio: longius producta
fuiſſet: niſi ego arbitratus non opęp̄cium eſſe: eaſdeꝫ has
altercationes diutius audire. Juſſi igitur vtꝝꝗ obmute//
ſcere: ⁊ obſtrepētes linguas ilico ꝯpeſcere. ⁊ cuꝫ dicto inie
ci manū meam in marſupiū expromens vicenos ſtateres
argenteos: quos dromoni ꝓ vtriuſꝗ viatico manibꝰ me//
is adnumeraui dicēs. Dromo hic ſunt viceni ſtateres argē
tei: quoꝝ ſinguli pluris ęſtimanť: ꝙ̃ quattuor nūmi argen
tei noſtrates: quos ſtuferos vocant. Uide ſiqđ erit dubiū
immutabo. Nondū hoſce dromo in loculos ſuos demiſe//
rat: quū parmeno cubiculuꝫ introgrediēs adnunciat phi//
lotymū noſtꝝ cū duobꝰ miniſtris ſuis mercēnarĳs in veſti
bulo domus męę ſtare: ⁊ me ad pinguiſſimū cerui foemur
inuitare. Quod quū audiui: dixi. O parmeno dic philoti//
mo meo me eueſtigio ad ſe ventuꝝ: ⁊ ad coenā ſecum ituꝝ.
Parmenone āt abeunte: ego dromonē in hęc ꝟba alloquu
tus ſum ſic inquiēs. O mi dromo poſtera die: ſidonio eq̄tā
te: tu iter pedibꝰ (qn̄ non ē tibi equꝰ) ꝯficies. Haud tu her
cle miniſterio equi indiges: qm̄ potes (ni fallor) armenias
tigres ⁊ parthicas ſagittas velocitate p̄ire. quod noīs tui
interp̄tatio aſtruere videť. Dromo ei curſum ſonat. Et ne
duricies itineris plantas tuas lędat. calcia te illis calcĳs
quos nudiuſq̄rtus pitacĳs ſuppegiſti: ⁊ clauis caligarĳs

ſuffixiſti. ⁊ cū dicto ꝯuerti ſermonē meū ad ſidoniū ſic inq̄
ens. O ſidoni: ego ſum (vt audiſti) coenaturus cū phyloti
mo meo: q̄ me in veſtibulo dom⁹ meę opperit̄: vt vna ſecū
ad coenā ꝑgam. Tu vero cū dromone meo hilares ꝯuiuas
hoc veſꝑi agetis. Archimagyrus meus parmeno ſuppedi
tabit vobis eſculentoꝝ abundantiā: ⁊ pocillator me⁹ mę//
gadypſus: idē ⁊ ꝑmus: poculētoꝝ affluētiā. Vix hęc ꝑfa
tus fuerā: quū ſidonius ſurgēs caput ſuū aperuit: ⁊ dexte
rā meā apphendit ſic dicēs Iā nunc volo tibi mi here vale
facere: ⁊ grās ꝑ tuis immortalib⁹ bñficijs apud me collo//
catis (quū non poſſim referre) ſaltē hr̄e. Si forte craſtina
die (q̄ hinc abiturus ſum) non daret̄ mihi valefaciendi op
portunitas. Poſſibile ē em̄ me cogi hinc (priuſq̄ȝ tu te e lec
to corripias) abire: ⁊ iter deſtinatū capeſſere: ¶ Vale igit̄
mi here: ⁊ mihi vt mācipio tuo impa. Tū ego. ⁊ tu ſidoni
vale: ⁊ iter deſtiātū fauſtiſ auib⁹ capeſſe Pācratiūq̄ȝ herū tuū
meo noīe ſaluere plurimū iubeto. Iteꝝ vale ¶ His dictis
cubiculo exceſſi ꝯtendēs feſtinabund⁹ in veſtibulū dom⁹.
in q̄ erat (vt ſupra mēoraui) phylotimus me⁹ cū miniſtris
ſuis mercēnarijs: q̄ (quū primū me ꝯſpicat⁹ fuerat) At tu
inq̄t longas moras nectis. Sonuit ſextā horā veſꝑtinam:
tp̄s ē coenandi: eamus in ędes meas coenatū: affatim cūc
ta dulci ſapore (ſcio) ſunt ꝑcocta. Eamus inq̄ȝ ¶ Hęc tecū
mi pancrati ꝑ lrās (vt aiunt) iocatus ſum ¶ Sed tu forſan
iā nunc admiraberis: q̄ ego non dixeri vbiq̄ȝ veriſilia. Ne
q̄ȝ ſeruaueri vbiq̄ȝ in ꝑſonis ac reb⁹ decorē ſequundū p̄cep
ta artis oratorię Itēq̄ȝ q̄ non ſeruaueri vbiq̄ȝ breuitatē: ve
nuſtatēq̄ȝ ⁊ mundiciē comicę orōnis ¶ Sed nihil ē: qđ ad
mireris: ſi ego nolim ſepiū ſudes vetuſtate putridas pur//
pureis amicire chlamydulis: aut caſſas nuces Iuglādes
aureis inaurare brachteis. Olfeciſti iā duduȝ (ni fallor) q̄d
velim: q̄m quidē hō es nare ſagatiore: q̄ȝ canis venaticus
Immo hercle q̄ȝ vultur famelicus. Sed de hac re ſatiſ. Lę
teꝝ noſti q̄b⁹: ⁊ quantis te iā pridē oneraui p̄cib⁹: vt mihi
remitteres Geometriā euclidis: theoricā planetaꝝ: ⁊ me//
thaphyſicā Ariſtotelis cū ꝯmētarijs Thomę aq̄natis Sȝ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

nondū curaſti remittere. cura igit̄ ꝓpe diē remittas ❡ Uale
Et mgrm̄ Theodericū viꝝ peripateticis diſciplinis appri
me eruditū. ⁊ arythmeticę non min⁹: ꝙ̄ geometrię peritū:
meo noīe plurimū ſaluere iubeas Iteꝝ vale Ex dauentria
ſexto idus Julias. M.cccc.lxxxix.

❡ Epygrāma eiuſdē Bartholomei in oſores ſtudioꝝ hu/
manitatis.

❡ Garrula barbaries: prius arctophylaca booten
Arctois plauſtris: pollice deijcies
ꝙ̄ deturbabis a monte biuertice doctos.
Muſaꝝ coetus: aonioſqꝫ viros.
Nos ſi non ceſſas verbis obtundere: aſelli
Aures temporibus figet apollo tuis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 10